

[Krag.]

er gift med — og saa kom Navnet paa en vellønnet kommunal Funktionær i Byen. Og Samtalen sluttede med en Bemærkning, man i og for sig ikke bør undres over, og som lød saaledes: Man kan s'gu snart ikke længere forstaa, hvordan de har det derinde. Ja, se, alle de, der indtil den 28. November var tvivlende, men som dog havde Forestillingen om, at da der her er Tale om Understøttelsesuddeling af offentlige Midler, maatte der være visse Grænser for den Adgang, der gives til denne Hjælp, alle, der i saa Henseende havde næret Formodninger eller været Tvivlere, blev ved dette Cirkulære absolut vidende, thi alt, hvad de havde anset for umuligt, blev jo muligt efter dette Cirkulæres Udsendelse. De, der havde troet, at denne offentlige Understøttelse, som blev hentet op af Skatteydernes Lommer gennem Særbeskatning i en Tid, hvor der i disse Lommer neppe var til Skatteyderne selv, endsiges til Uddeling i Flæng til andre, kun havde Ærinde til de virkelig trængende, maatte tro om igen. Nu fik de at vide, at den Indtægt eller Understøttelse, den arbejdsløses Ægtefælle havde, ikke gav Grundlag for Nægtelse eller Nedsættelse af Hjælp, enhver havde sin selvstændige Adkomst paa Grund af Medlemsskab i en Arbejdsløshedskasse. De fik at vide, at Alimenter sandelig heller ikke var udelukket, blot der ikke var udredet Underholdsbidrag for dem gentagne Gange i de sidste Maaneder. De fik at vide, at ogsaa Personer indenfor de saakaldte frie Erhverv havde Adgang til Understøttelse, og at det hele, der krævedes af dem, var, at de var arbejdsøgende og normalt søgte Beskæftigelse i andres Tjeneste — en højst elastisk Grænse for disse Personers Adgang til denne Hjælp; altsaa Skuespillere uden Engagement, unge Læger, der havde gjort Tjeneste som Amanuenses, men endnu ikke havde Ansættelse, unge Kunstnere, f. Eks. Billedhuggere, der havde bistaæet ældre, som havde udført større Værker, Lærere uden Ansættelse — ja, vær saa artig, for dem stod ikke blot den højtærede Socialministers Hjerte, men ogsaa de offentlige Kasser aabne. Man gik saa vidt, at der var Adgang til at opnaa Understøttelse for saadanne, selv om den vedkommende efter endt Uddannelse ikke havde haft Arbejde, overhovedet ikke havde haft nogen Ansættelse, blot eet var fornødent, nemlig Indtegning ved et offentligt Arbejdsanvisningskontor. Dog kom der saa til sidst en Rosin i Pølseenden, som nok kunde siges at dæmpe stærkt paa det Storsyn, der havde fundet

sit Udtryk i Ministerens Bemærkninger, idet der føjedes til, at hvis der var Tvivl, skulde man undersøge, om vedkommende tidligere havde været indtegnet ved et offentligt Arbejdsanvisningskontor, og da jeg antager, at Antallet af Skuespillere, Læger, Kunstnere, Handelsrejsende o. s. v. (*Socialministeren*: [Steincke]: Dr. phil. er!), ja Doctores af enhver Slags, der har været indtegnet som arbejdsledige ved de offentlige Arbejdsanvisningskontorer, er forholdsvis ringe, saa blev jo det, som den højtærede Minister gavmildt strøede ud med den ene Haand, nogenlunde omhyggeligt samlet ind med den anden umiddelbart efter.

Ogsaa selvstændige erhvervsdrivende fik Adgang til Understøttelse, men der var Porten ikke slet saa vid. Er man Socialdemokrat, eller er man det ikke? Er man Lønarbejdernes Mand helt og fuldt, eller er man det ikke? — det fik oprigtig talt sin Besvarelse ved den Behandling, som selvstændige erhvervsdrivende, der i disse svære Tider var uden Virksomhed, fik i Henhold til dette Cirkulære. Jeg tør sige, at Reglerne med Hensyn til de selvstændige erhvervsdrivendes Adgang til at opnaa denne Understøttelse var den besynderligste Sammenroding af op og ned og ja og nej, som jeg mindes at have set i et officielt Dokument, og derfor er det da ogsaa ganske selvfølgelig, at disse Bestemmelser har givet Plads for en gennemført Vilkaarlighed.

Jeg vil nu sige, at naar man deler Understøttelser ud efter de Principper, som den højtærede Minister i Loven og de dertil knyttede Cirkulærer har fulgt, synes jeg, det vilde være rimeligt, om den lille selvstændige erhvervsdrivende, hvis Virksomhed ikke giver ham til det tørre Brød, hvis Virksomhed er fuldt ud gaaet i Staa, som overhovedet ikke, naar han staar op om Morgen, ved, hvad han skal foretage sig om Dagen i sit Værksted, ikke var udelukket, naar Porten aabnes paa saa vid Gab for andre, som Tilfældet er. Tænk f. Eks. paa den lille Malermester ude paa Landet, som under Hensyn baade til Aarstiden og til Tidens Vanskeligheder er ganske uden Virksomhed, eller den lille Skrædder med det ambulante Værksted! Det forekommer mig, at naar man deler ud, saaledes som den højtærede Minister paa Grundlag af Lov og Cirkulærer har uddelt, saa burde der have været vist de vedkommende større Hensyn.

Nu stillede man nemlig som Hovedbetingelse for, at de vedkommende skulde faa Adgang til Hjælpen, dette, at de ophørte eller var ophørt med at drive selvstændig